

РЕЦЕНЗІЯ

**на дисертацію Кейдалюка Володимира Олександровича «Нормативно-правові засади взаємодії Національної поліції України з громадськими об'єднаннями правоохоронної спрямованості»,
подану на здобуття наукового ступеня доктора філософії
за спеціальністю 081 «Право»**

Організація взаємодії інститутів громадянського суспільства та держави посідає центральне місце в сучасній системі публічного управління. Недостатня ефективність діяльності органів публічної адміністрації, як правило, пов'язана із браком дієвої комунікації із населенням, відсутністю реальних механізмів взаємодії з місцевою громадою. Співіснування держави та інститутів громадянського суспільства являє собою складний процес взаємного контролю та правообмежень, у якому держава, виступаючи як суб'єкт, наділений владними повноваженнями, запроваджує легальний механізм втручання у власну діяльність, шляхом участі інститутів громадянського суспільства в реалізації державних функцій та контролі функціонування державного механізму.

До недавнього часу співпраця між поліцією та громадськими об'єднаннями була неплановою та несистематичною, активізуючись переважно у зв'язку з резонансними подіями та кризовими ситуаціями в країні. Однак зрозуміло, що ефективна взаємодія між ними потребує наукового деталізованого нормативно-правового обґрунтування, а також якісно організованої управлінської стратегії. Тому сучасний підхід до взаємодії поліції з громадськістю має базуватись на систематичних дослідженнях, аналізі іноземного та вітчизняного досвіду та розробленні конкретних планів співпраці. Такий науково обґрунтований підхід дозволить розуміти роль громадськості в забезпеченні публічного порядку та безпеки, а також потреби їх участі в правоохоронному процесі, а також забезпечить планомірні та збалансовані дії щодо оптимізації взаємодії з органами Національної поліції.

Враховуючи зазначене, дослідження нормативно-правових засад взаємодії Національної поліції України з громадськими об'єднаннями правоохоронної спрямованості є вкрай актуальним і своєчасним.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації забезпечується тим, що вони ґрунтуються на методологічній основі, яка включає систему різноманітних загальнонаукових та спеціально-наукових методів пізнання. Комплексне застосування методів пізнання надало можливість сформулювати обґрунтовані наукові положення, висновки та пропозиції, які є достовірними, мають наукову новизну, теоретичне і практичне значення.

У роботі автор аргументовано доводить, що взаємодія між Національною поліцією і громадськістю може бути реалізована на двох рівнях: перший рівень – рівень взаємодії з населенням (поліція комунікує через медіа, шляхом реалізацій інформаційних кампаній, шляхом роботи з органами місцевого самоврядування тощо); другий рівень – рівень взаємодії з окремими групами чи представниками громадянського суспільства (громадськими об'єднаннями, волонтерськими організаціями, благодійними фондами тощо), такі рівні комунікації спрямовані на виконання окремих завдань, які, як правило, мають загальний характер.

Автором розроблено проєкт Закону України «Про громадські об'єднання правоохоронної спрямованості», метою підготовки якого є нормативно-правове регулювання всіх громадських об'єднань правоохоронної спрямованості, що існують в Україні на сучасному етапі розвитку країни, закріплення необхідних термінів цієї галузі діяльності на законодавчому рівні, порядок створення, підпорядкування, координація діяльності, завдання, права, обов'язки представників громадських об'єднань, їх соціальний статус.

Важливими з огляду на реалії сьогодення є пропозиції автора щодо внесення змін до нормативно-правових актів: Кодексу України про адміністративні правопорушення, Законів України: «Про Національну поліцію», «Про громадські об'єднання», «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону».

Загалом робота заслуговує на позитивну оцінку, але, водночас, містить низку положень, які мають дискусійний характер.

1. На стор. 77 дослідження автор стверджує, що взаємодію Національної поліції з громадськими об'єднаннями правоохоронної спрямованості представлено у фокусі розроблення й упровадження програм та ініціатив, спрямованих на активне залучення громади до роботи Національної поліції та підтримання її у виконанні нею своїх функцій для забезпечення публічної безпеки та порядку, однак потребує уточнення, які саме програми й ініціативи спрямовані на активне залучення представників громади до роботи Національної поліції України.

2. На думку автора, на стор. 85, оптимальною та первинною формою комунікації громадських об'єднань правоохоронної спрямованості з Національною поліцією України може бути комунікація з дільничними офіцерами поліції або поліцейськими офіцерами громади, проте виникає питання, чому вказана комунікація не пропонується із поліцейськими патрульної поліції.

Висловлені зауваження мають дискусійний характер і не впливають на загальну позитивну оцінку роботи, а також не знижують загальної її цінності, наукового та практичного значення.

Дисертація оформлена відповідно до Вимог оформлення дисертації, затверджених наказом МОН України від 12.01.2017 року № 40.

На підставі викладеного можна зробити висновок, що дисертація Кейдалюка Володимира Олександровича «Нормативно-правові засади взаємодії національної поліції України з громадськими об'єднаннями

правоохоронної спрямованості» є завершеним самостійним дослідженням, має наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів та може бути рекомендована до розгляду і захисту у спеціалізованій вченій раді на здобуття ступеня доктора філософії зі спеціальності 081 «Право».

РЕЦЕНЗЕНТ:

**перший проректор
Одеського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, професор**

Сергій БРАТЕЛЬ